

Arrest

nr. 296 343 van 26 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 december 2022 met refertenummer 105268.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1986.

1.2. De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 22 september 2015. Op 22 september 2015 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 9 mei 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: De Raad).

1.3. Op 10 juni 2016 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 30 juni 2016 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Met zijn arrest van 12 december 2016 met nummer 179 225 bevestigt de Raad deze beslissing.

1.4. Op 20 januari 2017 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 20 juli 2017 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. De verzoekende partij dient geen beroep in tegen deze beslissing.

1.5. Op 24 augustus 2017 dient de verzoekende partij een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 17 november 2017 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Met zijn arrest van 2 mei 2018 met nummer 203 389 bevestigt de Raad deze beslissing.

1.6. Op 31 januari 2019 dient de verzoekende partij een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Op 27 maart 2020 verklaart de commissaris-generaal het verzoek ontvankelijk. Op 22 oktober 2020 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigt deze beslissing met zijn arrest van 25 juni 2021 met nummer 257 256.

1.7. Op 30 december 2021 dient de verzoekende partij haar zesde en huidige verzoek om internationale bescherming in. Op 24 oktober 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek. Dit is de bestreden beslissing:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara te zijn. Naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u [K. B.] te heten en geboren te zijn in Bornaje (district Gizab, provincie Uruzgan). U zei dat uw familie naar Mashad (Iran) verhuisde toen de taliban in 1373 (komt overeen met 1994) Uruzgan veroverden. Ook uw oom aan vaders zijde en zijn dochter [K. M.] (O.V. xxx), die later uw vrouw werd, zouden naar Iran zijn meegekomen. U beweerde dat uw moeder stierf toen u nog in Afghanistan woonde. Uw vader zou in Iran overleden zijn. Zijn broer, uw huidige schoonvader, werd vervolgens verantwoordelijk voor u, zo verklaarde u. U beweerde voorts dat u nooit enig verblijfsdocument had in Iran. U zou gedurende enkele jaren in een school voor Afghanen hebben gestudeerd. U leerde er lezen en schrijven. Daarna zou u steeds illegaal hebben gewerkt, als arbeider in een baksteenfabriek, in de bouw en in een bedrijf waar ijzer gesmolten werd. In 2004 bent u met [M.] gehuwd. Drie van uw kinderen zijn in Mashad geboren. Het leven was moeilijk in Iran. U verklaarde dat u daar zonder verblijfsdocumenten was, dat u geen arbeidskaart kreeg, dat de medische zorg duur was en dat uw kinderen niet naar een Iraanse school konden. Begin 1394 (maart-april 2015) zou de Iraanse politie u voor de keuze hebben gesteld: naar Syrië gestuurd worden om er aan de oorlog deel te nemen of naar Afghanistan terugkeren. U zou de politie een aanzienlijke som smeergeld hebben betaald en kon gaan. Omdat u nog meer problemen zou hebben verwacht, regelde u het vertrek van uw gezin. Gezien de situatie in Afghanistan kon u onmogelijk naar daar terugkeren. Via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland zijn jullie naar België gekomen. Op 22 september 2015 gingen u en uw vrouw zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroegen jullie een eerste keer internationale bescherming aan. Ter staving van jullie asielaanvraag legde u een huwelijksakte, twee Iraanse schooldocumenten (van uw zonen) en algemene informatie met betrekking tot de situatie van de Hazara's in Afghanistan neer.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 9 mei 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en merkte daarbij op dat uit jullie verklaringen diende te worden opgemaakt dat jullie veeleer over de Iraanse nationaliteit beschikken en niet de Afghaanse. Tegen deze beslissing hebben jullie geen beroep ingediend.

Op 10 juni 2016 dienden u en uw vrouw een tweede verzoek om internationale bescherming in en pasten jullie jullie asielrelaas op diverse punten aan. U zei dat u in werkelijkheid niet [K.] maar [K.MI] heet en Afghanistan al verliet toen u slechts anderhalf jaar oud was en niet ongeveer 8 jaar zoals u eerder beweerde. Uw vrouw verklaarde dan weer dat haar naam niet [K.] maar [R.] is. Zij zou zelfs in Iran geboren zijn. In tegenstelling tot wat jullie eerder zeiden, zouden jullie wél Iraanse verblijfsdocumenten gehad hebben. Jullie legden een kopie neer van recente Iraanse verblijfskaarten van u, uw vrouw en uw twee zonen, alsook een kopie van uw Iraanse arbeidskaart. U herhaalde nog eens dat jullie wel degelijk

Afghanen zijn en altijd als vluchtelingen in Iran leefden. U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat de algemene situatie er niet goed is en omdat de Hazara-bevolking het daar zeer moeilijk heeft.

Op 30 juni 2016 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw meervoudige asielaanvraag. In beroep legden jullie nog de originelen neer van de eerder in kopievorm voorgelegde stukken. Op 12 december 2016 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de weigeringsbeslissing van het CGVS.

Op 20 januari 2017 dienden u en uw vrouw een derde verzoek om internationale bescherming in. U hield vast aan uw eerdere verklaringen, met name dat u Afghaan bent maar in Iran woonde en niet terug kan naar Afghanistan omdat u er sinds lange tijd weg bent en omdat de Hazara's het moeilijk hebben in Afghanistan. U verklaarde voorts dat UNHCR bevestigde dat jullie Afghaanse vluchtelingen in Iran waren. Ter staving van uw derde asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een brief van uw advocaat d.d. 18 januari 2017, een mandaat voor UNHCR op naam van [B.] en [M.] en een e-mail van uw advocaat naar UNHCR, Iraanse schoolresultaten, de Iraanse vaccinatiekaart en de Iraanse geboorteakte van uw dochter [Ra.]. Daarnaast dienden uw twee minderjarige zonen [A.] (O.V. xxx) en [A. H.] (O.V. xxx) hier een eigen asielaanvraag in. Het CGVS nam op 20 juli 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvragen van u en uw vrouw. Jullie dienden hiertegen geen beroep in. In de dossiers van uw zonen nam het CGVS op 20 juli 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Jullie gingen hiertegen in beroep en op 17 december 2018 bevestigde de RvV deze weigeringsbeslissingen. Het beroep bij de Raad van State werd op 26 februari 2019 verworpen.

Zonder België te hebben verlaten, hebben uw vrouw en u op 24 augustus 2017 een vierde verzoek om internationale bescherming ingediend. U zei dat u de nodige documenten heeft neergelegd en duidelijk zicht heeft geboden op uw identiteit, herkomst en nationaliteit. Het UNHCR heeft volgens u recent ook bevestigd dat u een Afghaan bent. U stelde dat het nu aan het CGVS is om een en ander na te gaan en navraag te doen bij de Iraanse ambassade. U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat de algemene situatie daar slecht is, in het bijzonder voor mensen van de Hazara-etnie waartoe ook u behoort. Uw vrouw stelde voorts dat zij eerder nog enkele zaken verzwegen had. Zo voegde ze toe dat Iran haar familie (inclusief zichzelf) in 1995 naar Afghanistan repatrieerde, dat ze bijgevolg in 1996 in Bamyān woonden en dat haar familie daar een persoonlijk conflict kende. Vervolgens zouden ze ten tijde van het talibanregime kortstondig in Kabul hebben gewoond, alvorens naar Pakistan te verhuizen waar ze een jaar in Quetta hebben verbleven. Omdat de situatie daar niet goed was, zou uw vrouw in 1998 met haar familie naar Iran zijn teruggekeerd waar ze sindsdien bleef. Ter staving van jullie vierde asielaanvraag legde u volgende zaken neer: een brief van jullie advocaat voor het CGVS, een antwoordbrief van UNHCR en mailverkeer tussen jullie advocaat en UNHCR. Uw vrouw voegde daar nog enkele documenten aan toe, met name: het oude Afghaanse paspoort van haar familie (haar vader, moeder, broer, drie zussen en zichzelf), een foto van de taskara van haar vader, alsook een foto van het militaire boekje van haar vader. Op 17 november 2017 nam het CGVS een beslissing tot niet-inoverwegingname van jullie meervoudig verzoek. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 2 mei 2018 verworpen door de RvV.

Zonder België te hebben verlaten dienden jullie op 31 januari 2019 een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Diezelfde dag dienden jullie ook in naam van jullie minderjarige dochters [Y.] (O.V. xxx) en [Ra.] (O.V. xxx) een eigen verzoek om internationale bescherming in. Jullie houden vast aan jullie vorige verklaringen betreffende jullie nationaliteit en verblijfplaatsen. Jullie bezitten de Afghaanse nationaliteit maar leefden lang in Iran als vluchtelingen. Jullie kunnen niet naar Afghanistan terugkeren wegens de slechte situatie daar, zeker voor vrouwen en meisjes, en omdat jullie daar niemand kennen en er niets hebben. Jullie vrezen ook in Afghanistan niet meer aanvaard te zullen worden wegens jullie andere mentaliteit. Ter staving van jullie verzoek legden jullie een begeleidende brief van jullie advocaat neer dd. 15/04/2019 met als bijlagen mailcorrespondentie met de Iraanse Minister van Buitenlandse Zaken [Z.] van juni 2018, een originele gelegaliseerde brief van de ambassade van Iran dd. 4/10/2018 te Brussel, een brief van het "ministerie van buitenlandse zaken noordoosten van het land" (kopie), en een brief van de Iraanse ambassade dd. 3/07/1397 (25/09/2018) ter bevestiging van de identiteitskaarten van vreemdelingen in Iran (kopie), alles met vertaling.

Op 4 november 2019 vond een persoonlijk onderhoud in het kader van een voorafgaand onderzoek plaats op het CGVS. Op 27 maart 2020 werd jullie vijfde verzoek ontvankelijk verklaard door het CGVS. De voorgelegde documenten werden opnieuw vertaald door het CGVS gezien u aangaf niet tevreden te zijn over de vertaling die u zelf had bekomen.

Op 26 oktober 2020 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zowel in hoofde van uzelf als uw echtgenote, gezien jullie er niet in slaagden om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van jullie nationaliteit te herstellen via jullie nieuwe documenten en verklaringen. Jullie gingen opnieuw in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die de beslissing van het CGVS echter bevestigde in haar arrest

(nr.257256) van 25 juni 2021. Ook het cassatieberoep dat jullie indienen bij de Raad van State (RvS) werd opnieuw verworpen op 1 oktober 2021.

Zonder België te hebben verlaten dienden u en uw echtgenote een zesde verzoek in op 30 december 2021. Hierbij herhaalde u dat u Afghaan bent maar dat niemand naar u luistert. Verder stelde u de laatste zeven jaar al veel documenten te hebben voorgelegd omtrent uw identiteit en nationaliteit en verzoekt u het CGVS om deze opnieuw te bekijken. Ter ondersteuning van uw huidige verzoek voegt u nog een nieuw document toe, met name een originele 'taskara' of Afghaans identiteitsbewijs dat u van de Afghaanse ambassade in Brussel verkreeg. U vreest nog steeds gedood te zullen worden in geval van terugkeer naar Afghanistan. U vreest de taliban, Daesh en andere terroristische groeperingen. Ook vreest u voor uw kinderen, die Afghanistan nooit gezien hebben en in Iran en België geboren werden. U wilt dat uw kinderen hier in een 'open' omgeving kunnen opgroeien, en verwijst naar de strikte wetten van de taliban. Uw vrouw verklaarde op haar beurt dat haar zus [Am.] in november 2019 naar België is gekomen via haar zoon die hier al was. Hij reisde mee met jullie naar België in 2015, hetgeen jullie toen echter niet gezegd hebben. Zijn asielaanvraag werd goedgekeurd terwijl deze van jullie afgewezen werd. Uw echtgenote legde eveneens originele taskara's of Afghaans identiteitsbewijzen neer die ze van de ambassade in Brussel verkreeg, meer bepaald voor zichzelf en voor jullie minderjarige dochters [Y.] en [Ra.]. Daarnaast voegde ze nog een brief van jullie advocaat toe waarin deze haar aanraadt om een DNA-test te doen met haar zus [Am.], zodoende haar Afghaanse nationaliteit te bewijzen. Voorts legde uw echtgenote nog twee enveloppes neer waarmee deze zus documenten vanuit Iran naar jullie opstuurde, zes foto's van uw gezin samen met het gezin van haar zus, foto's van het Afghaanse paspoort en de Iraanse verblijfskaart van deze zus, en een foto van de Belgische verblijfstitel van de zoon van deze zus genaamd [R. A. R.] (CG: xxx, OV: xxx).

Op 13 mei 2022 bezorgde uw advocaat, meester [Ah.], het CGVS het resultaat van het DNA-onderzoek waarin gesteld wordt dat uw echtgenote, [K. M.], en mevrouw [R. A.], met 99,9% zekerheid volle zussen zijn.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vijfde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerdere aanvragen hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde Afghaanse nationaliteit. Zo stelde het CGVS vast in de beslissing van 9 mei 2016 dat jullie onder meer geen enkel geloofwaardig identiteitsdocument neerlegden, dat de naam [K.] er blijkens de voorhanden informatie eerder op wees dat jullie Hazara's zijn die de Iraanse nationaliteit hebben verworven, dat het niet geloofwaardig was dat jullie Afghanistan twintig jaar geleden verlieten, dat u niet wist hoe een verblijfskaart voor Afghanen in Iran eruitziet, dat uw vrouw deze kaart "Shenasname" noemde terwijl dit de benaming is voor de Iraanse identiteitskaart, dat u het voorts op geen enkele manier aannemelijk maakte dat u illegale arbeid diende te verrichten, dat uit tal van zaken kon worden opgemaakt dat jullie levenswijze veeleer Iraans dan Afghaans was en dat het merkwaardig is dat jullie als Afghaanse vluchtelingen, die zich zorgen maakten om een repatriëring naar Afghanistan, Islam Qala (de bekende grensovergang tussen Iran en Afghanistan) niet bleken te kennen. Al deze vaststellingen leidden tot de conclusie dat jullie het niet

aannemelijk maakten de Afghaanse nationaliteit te bezitten en als Afghaanse vluchtelingen in Iran leefden. U ging tegen de beslissing van het CGVS niet in beroep.

U slaagde er vervolgens in uw tweede asielaanvraag niet in bovenstaande stelling om te buigen daar u uw relaas op een aantal punten aanpaste en de ongeloofwaardigheid ervan eerder werd vergroot. De beslissing en beoordeling van uw tweede asielaanvraag werd door de RvV in beroep bevestigd. De RvV merkte op dat asielinstanties van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten mogen verwachten over diens identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. De RvV merkte op dat u hier geenszins aan tegemoet was gekomen en dat u geen afdoende uitleg bood voor het afleggen van valse verklaringen over uw identiteit en uw verblijf- en/of geboorteplaats in het kader van uw eerste, dan wel tweede asielaanvraag. De Raad stelde in het arrest dat u zelf de volledige verantwoordelijkheid draagt voor het bewust afleggen van valse verklaringen. Het liegen over cruciale elementen, zoals het aanwenden van een frauduleuze identiteit, doet in zeer ernstige mate afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid, zo merkte de RvV nog op. U diende geen cassatieberoep in.

Wat betreft uw derde asielaanvraag kwam het CGVS tot de conclusie dat de bijkomende documenten die jullie toen neerlegden (een brief van uw advocaat d.d. 18 januari 2017, een mandaat voor UNHCR op naam van [B.] en [M.] en een e-mail van uw advocaat naar UNHCR, Iraanse schoolresultaten, de Iraanse vaccinatiekaart van uw dochter [Ra.] en de Iraanse geboorteakte van uw dochter [Ra.]) het eerder ongeloofwaardig bevonden karakter van jullie beweerde identiteit en nationaliteit niet konden weerleggen. Het CGVS argumenteerde dat dergelijke documenten slechts dienstig zijn in geval van geloofwaardige verklaringen, dat één van de stukken reeds door de RvV beoordeeld werd, dat u bepaalde stukken bijzonder laattijdig neerlegde en dat een vraag gericht aan het UNHCR nog geen bewijs leverde voor jullie identiteit. Tegen deze beslissing diende u geen beroep in.

Naar aanleiding van uw vierde verzoek verwees u dan weer naar een antwoordbrief van UNHCR van 1 augustus 2017, waarin gesteld wordt dat de genaamde [K.Ml.] B.] en [R. M.] werden teruggevonden in de Amayesh II en IV databanken. Dit zijn echter niet de namen die jullie bij aankomst in België hebben opgegeven, en bovendien bleek de overige door het UNHCR meegedeelde informatie ook niet volledig te stroken met de informatie die u en uw vrouw eerder gaven. Zo bleken onder meer de naam van uw moeder, uw geboortejaar, uw geboorteplaats, de geboortedata van uw vrouw en de geboortedata van uw zonen af te wijken van hetgeen jullie eerder verklaarden of attesteerden, waardoor niet kon gesteld worden dat het uw gezin betrof. Verder legde uw echtgenote alweer opvallend andere verklaringen af wat betreft haar verblijfplaatsen en familieleden, hetgeen jullie algehele geloofwaardigheid alleen maar verder ondermijnde (zie beslissing over vierde verzoek). Dit verzoek werd bijgevolg niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS, hetgeen in beroep bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Ook in uw vijfde verzoek, waarbij er opnieuw een persoonlijk onderhoud georganiseerd werd door het CGVS, slaagden u en uw echtgenote er niet in om jullie Afghaanse identiteit en nationaliteit geloofwaardig te maken. Integendeel, want zo gaf u alweer een andere verklaring voor het verschil in uw geboorteplaats zoals genoteerd door UNHCR, waarover u bij de DVZ nog verklaarde dat uw vader verkeerdelijk 'Bamyan' zou vermeld hebben aan UNHCR terwijl jullie in feite van Uruzgan afkomstig zijn. Op het CGVS liet u dan echter weer verstaan dat uw vader oorspronkelijk effectief van Bamyan is, maar dat uw moeder afkomstig zou zijn van Uruzgan. Ook legde uw vrouw alweer andere verklaringen af wat betreft haar aantal broers en zussen, hetgeen jullie geloofwaardigheid eens te meer aantastte. De documenten die u tijdens dit vijfde verzoek voorzag konden de ongeloofwaardigheid van jullie verklaringen en nationaliteit evenmin herstellen. De manier waarop jullie deze documenten verkregen, alsook de manier of de basis waarop deze documenten jullie verklaarde Afghaanse nationaliteit bevestigden, riepen immers vele vraagtekens op en vormden zeker geen sluitend bewijs (zie beslissing vijfde verzoek). Bijgevolg werd jullie opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wegens ongeloofwaardige nationaliteit, een beslissing die wederom bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in het arrest met nummer 257256. Ook de verzoeken die jullie gelijktijdig indienden in naam van jullie minderjarige dochters ([Y.] en [Ra.]) werden door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard, beslissingen die eveneens werden bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Samenvattend moet worden beklemtoond dat uw vijf vorige verzoeken door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw zesde en huidige verzoek louter herhaalt dat u wel degelijk over de Afghaanse nationaliteit beschikt en niet over de Iraanse (zie verklaring volgend verzoek vraag 16), wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Ook de nieuwe verklaringen van uw vrouw [K. M.] (O.V. xxx) kunnen wat dit betreft niet overtuigen. Zo stelde zij immers dat haar zus [A.] in 2019 naar België is gekomen via haar zoon [R. A. R.] (CG: xxx, OV: xxx) die hier een verblijfstitel kreeg, en dat deze zoon van haar zus (ofwel haar neefje) met jullie mee naar België reisde in 2015 (zie verklaring volgend verzoek [K. M.] vraag 13 en 16). Eerst en vooral houdt de uitleg dat jullie dit destijds niet gezegd hebben

omdat jullie bang waren dat "hij ook afgewezen zou worden" (zie verklaring volgend verzoek [K. M.] vraag 16) geen steek. Jullie konden bij aanvang van jullie eerste procedure, alsook tijdens de interviews bij de DVZ en het CGVS die destijds plaatsvonden - en waar jullie de kans hadden om aan te geven dat deze persoon met jullie meereisde en een familielid is - immers nog niet weten dat jullie eerste verzoek zou afgewezen worden, tenzij jullie uiteraard met dit scenario rekening hielden omdat jullie van plan waren om de asielinstanties voor te liegen. Daarbij is het opmerkelijk dat deze persoon, die als minderjarige met jullie zou meegereisd zijn naar België en gelijktijdig in de asielprocedure stapte, wel meteen onder de naam [R.] een verzoek indiende, terwijl u en uw echtgenote - zo verklaarden jullie althans zelf - een valse familienaam ([K.]) opgaven uit angst om teruggestuurd te worden naar Hongarije, waar jullie vingerafdrukken hadden, of naar jullie land van herkomst: Iran. Wat er ook van zij, elk verzoek om internationale bescherming wordt op individuele basis onderzocht en beoordeeld, en daarenboven heeft het aantonen van een familieband niet tot automatisch gevolg dat ook aan jullie een status zou worden toegekend. Een familieband zegt immers niets over de nationaliteit die een persoon al dan niet zou bezitten, en evenmin over de plaats(en) waar deze personen zouden gewoond hebben.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u en uw echtgenote aanbrengen ter ondersteuning van jullie huidige verzoek, met name originele taskara's of Afghaanse identiteitsbewijzen van jullie zelf en jullie minderjarige dochters die jullie via de Afghaanse ambassade in Brussel zouden verkregen hebben (zie verklaring volgend verzoek vraag 18), moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas. Daarbij kan nog opgemerkt worden dat, ook al zouden het authentieke documenten betreffen, deze taskara's op zich tegelijkertijd geen weerlegging kunnen vormen voor het vermoeden dat jullie (ook) over de Iraanse nationaliteit beschikken, zoals in jullie vorige asielverzoeken uitvoerig werd onderzocht, vastgesteld en geargumenteed. Het resultaat van de DNA-test tussen uw echtgenote, [K. M.], en mevrouw [A. R.], waarin gesteld wordt dat zij met 99,9% zekerheid volle zussen zijn, kan de appreciatie van jullie huidige verzoek evenmin beïnvloeden. Een familieband of bloedband zegt zoals eerder reeds werd aangehaald - immers niets over de nationaliteit(en) waarover iemand zou beschikken, daar verschillende familieleden immers over verschillende nationaliteiten kunnen beschikken. Hetzelfde geldt voor de andere documenten die uw echtgenote toevoegde, met name de enveloppes waarmee haar zus documenten vanuit Iran naar jullie opstuurde, de zes foto's van uw gezin samen met het gezin van de zus van uw echtgenote, de foto's van het Afghaanse paspoort en de Iraanse verblijfskaart van deze zus van uw echtgenote en de foto van de Belgische verblijfstitel van de zoon van deze zus genaamd [R. A. R.] (CG: xxx, OV: xxx).

Deze stukken kunnen immers hooguit aantonen dat er een familiale link is tussen jullie beider gezinnen en dat dit andere gezin eveneens afkomstig is uit Iran, maar kunnen tegelijkertijd het eerder vastgestelde vermoeden dat jullie over de Iraanse nationaliteit beschikken niet weerleggen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en het volledig administratief dossier, redenen bestaan die de nationaliteit waarop betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming baseerde (zie supra) in vraag kunnen stellen en die erop wijzen dat betrokkene dus niet kan worden verwijderd of teruggedreven naar dat land. Er bestaan bij mijn weten geen elementen waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn daadwerkelijk (maar voor mij onbekend) land van nationaliteit of van gewoonlijk

verblijf (en mij onbekend) het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 23 december 2022 de Raad verzocht om de zaak met rolnummer RvV 285 454 te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen of de synthesememorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2. De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesememorie zal neerleggen of van de synthesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3. Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

De verzoekende partij heeft in de zaak met rolnummer 285 454 de Raad echter op 13 januari 2023 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van de verzoekende partij wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 57/6/2, § 1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), de artikelen 40, lid 2, 41 en 42 van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn), de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen), de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Ze beroept zich tevens op een schending van een manifeste appreciatiefout.

3.2. De verzoekende partij voert aan dat ze nieuwe documenten voorlegt namelijk een originele taskara die ze in het Brussels consulaat heeft aangevraagd, alsook de taskara's van haar andere familieleden, het resultaat van de DNA-test tussen haar vrouw en de zus van haar vrouw A.R. waarin wordt gesteld dat

zij met 99% zekerheid volle zussen zijn, de enveloppes waarmee haar zus documenten vanuit Iran naar de vrouw van de verzoekende partij opstuurde, zes foto's van het gezin van de verzoekende partij samen met het gezin van haar vrouw, foto's van het Afghaanse paspoort en de Iraanse verblijfkaart van de zus van haar vrouw en een foto van de Belgische verblijfstitel van de zoon van de zus van haar vrouw. Ze citeert vervolgens de bestreden beslissing en meent dat dit een zeer stereotiepe redenering is. De documenten komen bovenop een stapel andere documenten die eerder werden neergelegd en bovendien gaat het om documenten afgegeven door de diplomatieke vertegenwoordigers van Afghanistan in België. Volgens de verzoekende partij handelt de COI-focus over corruptie en documentenfraude in het administratief dossier over corruptie in Afghanistan en helemaal niet over de diplomatieke post in België. Er is geen enkel bewijs dat de Afghaanse ambassade valse stukken zou afgeven of corrupt zou zijn. Dit blijkt geenszins uit deze algemene landeninformatie. Het gaat hier wel degelijk over documenten die de houding van de commissaris-generaal ten opzichte van haar verzoek om internationale bescherming verandert ten opzichte van de vorige aanvragen. Bij de vorige aanvraag werd haar Afghaanse afkomst in vraag gesteld. Dat kan men nog lezen in de bestreden beslissing waar met betrekking tot de eerste aanvraag wordt gesteld dat ze ongeloofwaardig werd geacht over haar Afghaanse afkomst daar ze het woord *Shenasname* gebruikte in plaats van *Amayesh* en de grenspost met Afghanistan niet kent. Ze betoogt dat de commissaris-generaal, gelet op de neergelegde documenten die onomstotelijk de Afghaanse afkomst van haar vrouw aantonen, deze houding niet langer kan volhouden. De commissaris-generaal gelooft nu wel dat ze van Afghaanse afkomst is en jarenlang als vluchteling in Iran heeft gewoond maar gelooft ook dat ze de Iraanse nationaliteit zou hebben verkregen. Nochtans werden reeds eerder documenten uitgaande van de Iraanse ambassade bijgebracht die het tegendeel aantonen. Ze wordt vervolgens niet ondervraagd over de mogelijkheid of de pogingen om de Iraanse nationaliteit te krijgen. De commissaris-generaal brengt ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat de Afghaanse vluchtelingen de Iraanse nationaliteit kunnen krijgen. Nochtans kent de commissaris-generaal volgens de verzoekende partij de problematiek van de Afghaanse vluchtelingen in Iran zeer goed. Hij weet dat deze mensen gediscrimineerd worden en hun rechten op papier niet dezelfde zijn als die in de praktijk. De commissaris-generaal weet dat Afghaanse vluchtelingen niet zomaar de Iraanse nationaliteit kunnen bekomen. De bewering van de commissaris-generaal dat ondanks de nu vastgestelde Afghaanse afkomst van de vrouw van de verzoekende partij, zij de Iraanse nationaliteit zou hebben, is dan ook onlogisch. Er is geen enkel element in het administratief dossier dat daarop wijst. Er is volgens haar dus wel degelijk sprake van een nieuw element. De commissaris-generaal gelooft immers nu wel in de Afghaanse afkomst van de verzoekende partij. De bestreden beslissing moet dan ook vernietigd worden. Er dient nagegaan te worden of het voor haar mogelijk is om de Iraanse nationaliteit te verkrijgen. *In casu* worden opnieuw overtuigende documenten neergelegd maar blijft de commissaris-generaal hardnekkig vasthouden aan de ongeloofwaardigheid van het relaas, zodat er geen onderzoek naar de vrees moet gebeuren. Ze stelt dat de commissaris-generaal haar zou kunnen horen en haar aansporen om de Iraanse ambassade officieel om een bewijs van nationaliteit te vragen. Wanneer dit wordt afgewezen, is aangetoond dat ze de Afghaanse nationaliteit wel moet hebben. Dit document werd in 2018 al reeds toegevoegd. Op grond van alle documenten in het administratief dossier, stel dat men het formalisme even opzij zou willen zetten, is dus onomstotelijk aangetoond dat ze de Afghaanse nationaliteit bezit en niet de Iraanse. Er werd niet gevraagd hoe de verzoekende partij juist aan haar taskara is gekomen en op welke manier het Afghaanse consulaat in België het document heeft opgemaakt. Opmerkelijk is dat weldegelijk wordt gesteld dat de taskara authentiek is maar langs de andere kant geen bewijswaarde zou hebben. Ze meent dat deze redenering vragen oproept. Immers wordt dit soort documenten wel aanvaard door Belgische ambtenaren van de Burgerlijke stand en andere instanties. Waarom een authentiek bevonden document uitgaande van de Afghaanse ambassade geen onderzoek waard zou zijn, is dan ook volstrekt onduidelijk. Ze betoogt dat door elk document, zelfs diegene die afkomstig zijn van door andere instanties erkende instellingen, zomaar van tafel te vegen, maakt de commissaris-generaal het onmogelijk voor haar om haar Afghaanse identiteit aan te tonen. Geen enkel document werd volgens haar ooit onderzocht. Dit zorgt voor een totale onmogelijkheid om haar rechten te laten gelden. Dit is des te meer stuitend nu ze als verwesterde Hazara zeer veel gevaar loopt in het Afghanistan van de taliban. Het feit dat het hier gaat om een volgend verzoek om internationale bescherming ontslaat de commissaris-generaal niet van haar zorgvuldigheidsplicht. Ze verwijst vervolgens naar verschillende arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en van de Raad.

3.3. De verzoekende partij legt uit dat haar aanvraag wordt afgewezen omdat men gelooft dat ze de Iraanse nationaliteit zou hebben. Echter wordt er geen onderzoek gedaan naar de mogelijkheid tot terugkeer naar Iran. Haar vrouw is een verwesterde vrouw die geen hoofddoek draagt. Ze heeft dochters die in België naar school gaan en de Belgische waarden hebben geïnternaliseerd. Op dit moment is de situatie in Iran zeer gespannen en komen dagelijks meisjes en vrouwen op straat als protest tegen vrouwenonderdrukking in de verplichte *nigab*. Het is evident dat zij en haar vrouw, nu zij jarenlang in het

Westen hebben gewoond, verdacht zullen zijn in Iran. De minderjarige dochters van de verzoekende partij lopen er gevaar omwille van hun opvattingen over mannen en vrouwen. Ze stelt dat door de commissaris-generaal niet het minste onderzoek wordt gedaan naar de mogelijkheid van de verzoekende partij om terug te keren naar Iran.

3.4. De verzoekende partij stelt dat door het onderzoek naar het risico op vervolging niet afdoende te voeren, de bestreden beslissing de artikelen 3 en 13 van de Vreemdelingenwet schendt. Ze verwijst vervolgens naar verschillende arresten van het EHRM

3.5. De verzoekende partij vraagt in hoofddorde om haar een vorm van internationale bescherming zoals voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te geven, in ondergeschikte orde de vernietiging te bevelen van de beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag omdat er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

4. Nota met opmerkingen

De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen van 23 december 2022, overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift. De verwerende partij voegt met haar nota met opmerkingen het volgende rapport toe:

- Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van november 2020.

5. Beoordeling

5.1. Juridisch kader

Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, overweging 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, overweging 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, overweging 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op

het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, overweging 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, overweging 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

5.2. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

5.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.3.1. In het kader van haar zesde verzoek om internationale bescherming verklaart de verzoekende partij wederom dat ze over de Afghaanse nationaliteit beschikt. Ter ondersteuning van deze verklaring voegt

ze haar originele taskara toe die ze van de Afghaanse ambassade in Brussel verkreeg. Haar vrouw verklaarde tevens dat haar zus A. in 2019 naar België is gekomen via haar zoon die reeds in België verbleef. Deze zoon reisde met de verzoekende partij en haar gezin mee naar België in 2015. De echtgenote van de verzoekende partij legt de taskara's van haarzelf en hun twee minderjarige dochters neer die ze tevens via de Afghaanse ambassade in Brussel verkregen. De echtgenote van de verzoekende partij legt verder twee enveloppes neer waarmee haar zus documenten naar België gestuurd heeft, zes foto's van haar gezin samen met het gezin van haar zus, foto's van het Afghaanse paspoort en de Iraanse verblijfkaart van haar zus en een foto van de Belgische verblijfstitel van haar zus en de zoon van haar zus. Haar echtgenote legt ook het resultaat van het DNA-onderzoek tussen haar en de zus van haar echtgenote neer. Hieruit blijkt dat voorgaande personen met 99,9% zekerheid volle zussen zijn.

Deze documenten en verklaringen werden nog niet eerder naar voor gebracht door de verzoekende partij in haar eerdere verzoeken om internationale bescherming, waardoor ze als nieuwe elementen kunnen worden beschouwd. De kernvraag is evenwel of deze documenten en verklaringen nieuwe elementen vormen die kans aanzienlijk groter maakt dat ze voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

De vraag die *in casu* moet worden beantwoord is of de verzoekende partij aannemelijk maakt dat ze over de Afghaanse nationaliteit beschikt.

De commissaris-generaal, evenals de Raad, zijn niet bevoegd om de nationaliteit van een verzoeker om internationale bescherming te bepalen, noch om te beslissen of deze meerdere dan wel geen nationaliteit heeft. Dit mag evenwel het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming niet onmogelijk maken. Als er twijfel is over de nationaliteit of het land van gewoonlijk verblijf, is het aan elk van de partijen om opheldering te verschaffen over het land ten aanzien waarvan de aanvraag moet worden onderzocht. In principe dient de verzoeker om internationale bescherming net zoals voor alle andere aspecten van zijn aanvraag, zijn nationaliteit of gewoonlijk verblijf aannemelijk te maken. Hij dient hiertoe authentieke identiteitsdocumenten neer te leggen, ondersteund door geloofwaardige verklaringen, het zogenaamde sluitend bewijs. De Raad is zich ervan bewust dat dit omwille van juridische of materiële moeilijkheden niet altijd mogelijk is, in welk geval coherente verklaringen, desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie, kunnen volstaan.

De verzoekende partij voert al sinds haar eerste verzoek om internationale bescherming aan dat zij de Afghaanse nationaliteit bezit. Ze is echter, in haar vijf verzoeken om internationale bescherming, er niet in geslaagd deze nationaliteit aannemelijk te maken. In haar eerste verzoek om internationale bescherming stelde de commissaris-generaal vast dat ze geen enkel document met voldoende bewijswaarde voorlegde om haar bewering te onderbouwen dat ze van Afghanistan afkomstig was noch legde ze hierover geloofwaardige verklaringen af. Tegen deze beslissing diende ze geen beroep in bij de Raad waardoor deze beslissing is komen vast te staan. In haar tweede, derde en vierde verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal de beslissing dat ze geen nieuwe elementen bijbracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. In het geval van haar tweede en vierde verzoek om internationale bescherming werd deze beoordeling bevestigd door de Raad. Ze diende echter geen beroep in bij de Raad in het kader van haar derde verzoek om internationale bescherming. Haar vijfde verzoek om internationale bescherming werd door de commissaris-generaal ontvankelijk verklaard. Hij nam echter wel de beslissing dat ze niet in aanmerking kwam voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aangezien de verzoekende partij haar Afghaanse nationaliteit nog steeds niet aannemelijk maakt. Deze beslissing werd eveneens bevestigd door de Raad.

5.3.2. In navolging van de commissaris-generaal, moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij er niet in slaagt om in het kader van haar zesde en huidig verzoek om internationale bescherming verklaringen af te leggen of documenten bij te brengen die, gelet op haar vorige verklaringen en bijgebrachte documenten, kunnen worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten.

De taskara van de verzoekende partij, en die van haar echtgenote en minderjarige dochters, die ze ongeveer een maand voor de val van de voormalig Afghaanse regering heeft verkregen via de Afghaanse ambassade in Brussel, hebben maar een beperkte bewijswaarde. Uit de landeninformatie die door beide partijen werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat dergelijke documenten kunnen en worden nagemaakt en tegen een vergoeding kunnen worden verkregen. Bijgevolg is de bewijswaarde van de taskara's bijzonder relatief.

Verder valt in de algemene landeninformatie te lezen dat diplomatieke posten zoals ambassades niet zelf verantwoordelijk zijn voor de uitgifte van een taskara. Ze fungeren louter als doorgeefluik. Ze ontvangen de aanvraag van een taskara en sturen deze door naar de bevoegde instanties in Afghanistan. Vervolgens ontvangen ze deze documenten en geven deze door aan de aanvrager van deze documenten in het desbetreffende land. Uit de landeninformatie blijkt verder dat voor de aanvraag slechts een kopie van de taskara van een mannelijk familielid nodig is. Omdat dergelijke documenten door de hoge mate van corruptie in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hebben de voorgelegde taskara's slechts een relatieve bewijswaarde. De verzoekende partij brengt overigens geen verduidelijking van de wijze waarop ze haar taskara en de taskara van de kinderen heeft verkregen bij de Afghaanse ambassade in België of welke stappen ze hiervoor heeft doorlopen. Ook tijdens de terechtzitting brengt ze geen verduidelijking hieromtrent. Uit de beslissing van 9 mei 2016 blijkt bovendien dat de verzoekende partij verklaard heeft niemand meer te hebben in Afghanistan. De verzoekende partij slaagt er dus geenszins in om de algemene landeninformatie hieromtrent te weerleggen.

Inzake de bijgebrachte DNA-test wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat een dergelijk attest de familieband of aanverwantschapsband aantoonst, maar geen verband houdt met de nationaliteit(en) waarover een persoon beschikt. Immers bloedverwanten kunnen een verschillende nationaliteit hebben.

De enveloppe toont immers enkel aan dat ze post heeft gekregen uit Afghanistan. De foto's van het gezin van de verzoekende partij en haar schoonzus tonen enkel aan dat er een familiale link is tussen deze twee gezinnen maar kan geenszins de Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partij of haar gezin aantonen. De foto van het Afghaanse paspoort van haar schoonzus en de Iraanse verblijfkaart kan haar nationaliteit en verblijf in Iran aantonen maar toont geenszins de nationaliteit van de verzoekende partij en haar gezin aan. De foto's van de Belgische verblijfstitel van haar schoonzus en zoon, tonen aan dat zij in België mogen verblijven maar kan de Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partij en haar gezin niet aannemelijk maken.

Voorts mag in een volgend verzoek rekening worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Uit de voorgaande beslissingen inzake haar verzoeken om internationale bescherming blijkt dat de verzoekende partij haar profiel van Afghaanse vluchteling die heel haar leven in Iran verbleven heeft niet aannemelijk gemaakt heeft omwille van

- vage, wisselende en tegenstrijdige verklaringen over onder andere haar identiteit en profiel;
- het feit dat haar verklaringen omtrent haar identiteit niet overeenstemmen met de toen bijgebrachte documenten.

Voorts had de verzoekende partij geen kennis over haar regio van herkomst in Afghanistan. Bovendien hebben zowel de verzoekende partij als haar echtgenote geen eenduidige verklaringen over hun familiesamenstelling afgelegd.

Omtrent voormelde elementen wordt op omstandige wijze gemotiveerd in de beslissingen en arresten inzake haar voorgaande beschermingsverzoeken.

Gelet op deze eerder gedane omstandige vaststellingen in het kader van haar vorige beschermingsverzoeken omtrent haar beweerde nationaliteit en haar voorgehouden verblijf van Afghaanse vluchteling in Iran en gelet op het geheel van voorgaande bevindingen en de beperkte en bijzonder relatieve bewijswaarde en betrouwbaarheid van de "taskara" die zij heden voorlegt, zijn deze documenten, wanneer ze worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van de vaststellingen omtrent verzoekende partij haar ongeloofwaardig bevonden verklaringen, niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen dat zij haar nationaliteit, reële verblijfssituatie en leefomstandigheden voor haar aankomst in België niet verduidelijkt. Wanneer deze stukken, met hun beperkte relatieve bewijswaarde en inhoud, worden meegewogen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling, dan moet de Raad besluiten dat deze niet opwegen tegen het geheel van de bevindingen van de commissaris-generaal en de Raad gedaan in het kader van verzoekende partij haar eerdere beschermingsverzoeken waaruit volgt dat geen geloof kan worden gehecht aan haar Afghaanse nationaliteit.

Het geheel aan documenten, landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, concludeert de Raad dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin

van artikel 48/4 van dezelfde wet. Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van de verzoekende partij terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming.

5.3.3. In zoverre de verzoekende partij met haar betoog in het verzoekschrift dat ze niet kan terugkeren naar Iran omdat haar echtgenote verwesterd is, haar dochters de Belgische waarden en normen hebben geïnternaliseerd, ze 'verdacht' zullen zijn in Iran omdat ze jarenlang in België hebben gewoond en hun dochters er gevaar lopen omwille van hun opvattingen over mannen en vrouwen, dient te worden beklemtoond dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden ze gedurende de laatste jaren voor haar komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op haar werkelijke achtergrond, leefsituatie en nationaliteit. Bijgevolg kan de verzoekende partij niet in het verzoekschrift een vrees ten aanzien van Iran uiten, zonder eerst aannemelijk te maken dat zij over de Iraanse nationaliteit beschikt. Het is weinig ernstig van de verzoekende partij om enerzijds voor te houden dat ze over de Afghaanse nationaliteit beschikt om dan anderzijds plotsklap te stellen dat haar beschermingsverzoek ten aanzien van Iran dient onderzocht te worden.

5.3.4. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 40, lid 2, 41 en 42 van de procedurerichtlijn moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat de hierboven vermelde artikelen worden geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of rechtsbeginsel wordt geschonden. Aangezien de verzoekende partij dit volledig nalaat, is dit middel niet-ontvankelijk.

5.3.5. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 en artikel 13 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.3.6. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De herkomst van de verzoekende partij, en bijgevolg ook het vluchtrelaas, werden niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat de verzoekende partij heden dreigt te worden vervolgd in Afghanistan. Bijgevolg is de verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

5.3.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De toelichting van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

5.3.8. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt bijgevolg niet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Derhalve heeft de commissaris-generaal terecht besloten om het zesde beschermingsverzoek van de verzoekende partij *in casu* niet-ontvankelijk te verklaren. Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter
---------------	-----------------

M. DENYS,	griffier
-----------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

M. RYCKASEYS